

Hồi 82

Mẫu Tử Hòa Thuận

Trần Gia Lân hấp tấp nói:

- Đông Phương lão tiền bối, người hãy hỏa tốc rời khỏi nơi đây!

Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Ai dám bảo thế?

Kêu xoẹt một tiếng Trần Gia Lân rút thanh kiếm cùn ra khỏi bao luôn, hai mắt hấn tia ra luồng sát khí kinh người, nhưng hấn không nói gì hết, hấn quyết tâm không để cho Huyết Thần thọ nạn.

Mẫu Đơn lệnh chủ không hạ lệnh công kích, bà cũng trầm mặc, tức thì bọn Bất Bại Ông lấy làm ngạc nhiên hết sức. Mẫu Đơn lệnh chủ đã thu lại Tối Thượng Kim Lệnh, vậy thì họ chẳng hiểu gì cả. Tối Thượng Kim Lệnh tượng trưng quyền uy tối cao trong Thiên Hương môn, hôm nay lần đầu tiên được truyền ra, vì địa vị của Huyết Thần Đông Phương Vũ cực tôn trong môn hộ, bây giờ đã phạm tội phản nghịch, chiếu theo môn quy ắt phải truyền ra Tối Thượng Kim Lệnh mới có thể chấp hành tội tử hình của lão được, không ngờ lệnh chủ đã phá luật thu hồi kim lệnh!

Cuối cùng, Mẫu Đơn lệnh chủ lên tiếng nói:

- Để lão đi nào!

Mệnh lệnh này càng đột nhiên hơn nữa, cả bản thân Huyết Thần cũng cảm thấy ngạc nhiên hết sức, con người không phải hoàn toàn một trăm phần trăm sợ chết. Khi có một chuyển biến bất ngờ như thế, đương nhiên Huyết Thần không dại gì ở lại chờ chết nữa. Thế rồi lão lươn mình vọt ra ngoài vòng vây chạy như gió.

Mẫu Đơn lệnh chủ hạ lệnh lần nữa:

- Các người hãy rời khỏi đây hết!

Đây là một mệnh lệnh phản thường, các cao thủ mặt lộ thần sắc kinh ngạc hoài nghi, thế nhưng mệnh lệnh vẫn là mệnh lệnh, không được thắc mắc gì hết, họ thoáng ngẩn người trong giây lát, sau đó lần lượt hành lễ rời khỏi hiện trường hết.

Trần Gia Lân tra kiếm cùn vào bao, trực giác cảm thấy rằng tình hình có một đại biến chuyển, trong lòng hấn càng dao động mãnh liệt hơn.

Mẫu Đơn lệnh chủ cảm khái thở dài một tiếng, nói giọng u oán:

- Hài nhi! Con quật cường quá thế, bây giờ con hài lòng rồi chứ?

Trần Gia Lân nghe bà ta nói thất ra một tiếng hài nhi, toàn thân như chạm phải một luồng điện đã bủn rủn cả người. Lão nhân gia bà ta, cuối cùng đã thừa nhận đứa con này.

Chốn thiên hạ này còn mối quan hệ gì thân mật hơn quan hệ mẫu tử nữa đây?

Còn những hỷ sự gì vui sướng bằng cốt nhục tương phùng?

Toàn thân Trần Gia Lân cứ run lẩy bẩy, miệng mấp máy liên tục song chẳng nói lên lời nào cả.

Mẫu Đơn lệnh chủ nói giọng thê lương:

- Hài nhi! Con buộc mẹ làm những việc không nên làm...

Đánh bạch một cái Trần Gia Lân phủ phục quỳ dưới đất chỉ thốt ra được một tiếng mẹ, thì cổ họng đã uất nghẹn nói chẳng nên gì nữa, nước mắt cứ chảy ròng ròng xuống không ngớt.

Giây phút này là giây phút phấn khởi và cũng là xúc động nhất trong đời người hấn.

Bà mẹ đỡ hấn đứng lên, thế nhưng thân người hấn cứ run rẩy không ngừng, hấn có rất nhiều điều muốn nói và có nhiều vấn đề cần hỏi, nhưng bấy giờ chẳng biết nên nói gì trước đây, tâm trạng dao động mạnh đến nỗi hấn hỗn loạn và đầu óc trở nên trống rỗng.

Những nỗi oán hận vốn có đã hoàn toàn bị nỗi tình thâm tẩy sạch hết.

- Nào hài nhi, chúng ta hãy ngồi xuống nói chuyện nào!

Trần Gia Lân khẽ gật đầu, thế rồi khi mẫu tử ngồi tại chỗ, nhưng hấn cũng không nói gì hết.

Các vì sao lấp lánh chiếu sáng trên đầu, gió núi rít từng hồi vào người hơi cảm thấy lạnh lạnh, bốn bề tịch lặng như tờ.

Mẫu Đơn lệnh chủ lại thở dài một tiếng rất náo nùng, bà ta tỏ vẻ rất hiền từ nói:

- Hài nhi con hận mẹ chẳng?

Trần Gia Lân khẽ lắc đầu một cái, mặc dù hắn đã làm cha, thế nhưng bây giờ ở trước mặt mẹ đẻ, hắn vẫn cảm thấy rằng mình vẫn là một hài nhi, cố trấn tĩnh tinh thần lại, nói giọng run run:

- Mẹ, mẹ cho con được xem qua khuôn mặt mẹ đi?

Mẫu Đơn lệnh chủ đưa tay giở khăn bịt mặt ra, tức thì một gương mặt đã có nét nhẵn hiện ra trước mắt, thế nhưng bà ta vẫn còn xinh đẹp. Hai khóe mắt Trần Gia Lân ửng ửng ngập lệ vừa xúc động vừa khao khát chăm chăm nhìn mẹ hắn. Gương mặt này chưa từng xuất hiện trong giấc chiêm bao của hắn bao giờ cả, trong ý niệm hoàn toàn xa lạ, nhưng sau khi ngắm nhìn một hồi không còn xa lạ nữa, tình thân lại có một lực lượng thần kỳ có thể diệt trừ tất cả cự ly và cách biệt.

Bây giờ hắn có can đảm hỏi những điều mà hắn đã thắc mắc trong lòng bấy lâu, hắn lên tiếng nhưng giọng nói không mấy nhiên:

- Thưa mẹ, tại sao mẹ mãi không thể nhận hài nhi ư?

Mẫu Đơn lệnh chủ nhắm mắt trong chốc lát, nói:

- Hài nhi, mẹ có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ, để về sau từ từ mẹ nói lại cho con hay!

- Tại sao lại không nói ngay bây giờ?

- Trong lòng mẹ rối loạn hết sức!

Trầm mặc giây lát, Trần Gia Lân lại nói:

- Thưa mẹ, mẹ không nhận con đã đành, tại sao cả cha cũng thế, nói rằng con là một côi nhi, cứ bảo trì danh phận thầy trò mãi?

Mẫu Đơn lệnh chủ lắc đầu nói:

- Mẹ không biết cách suy nghĩ của con là thế nào, có lẽ... người kiêng kỵ điều gì đó...

Bà ta nói đến đây dừng lại giây lát, sau lại nói tiếp:

- Có thật cha con không còn tại thế chẳng?

Trong giọng điệu chẳng có chút ý vị bi thương gì hết.

Lòng Trần Gia Lân bỗng trầm xuống, nói:

- Vâng, lão nhân gia người đã tạ thế từ lâu di mệnh bảo con thủy táng, trầm tại... đáy hồ Bà Dương. Mẹ, hài nhi chẳng thể không hỏi câu này, rốt cuộc giữa mẹ và cha có mối thâm thù đại hận gì khó giải ư?

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Con căn cứ điều gì lại hỏi thế?

Trần Gia Lân mím môi, nói:

- Mẹ luôn luôn muốn giết lão nhân gia người!

Thần sắc Mẫu Đơn lệnh chủ bỗng trở nên u ám nói:

- Hài nhi! Con nghe ai nói thế, hiểu lầm thì có, nhưng làm gì có chuyện mẹ muốn giết y...

Trần Gia Lân không chịu bỏ qua cơ hội, nói:

- Mẹ khẳng định rằng quái nhân Hắc Cốc chính là cha, và đã sử dụng thủ đoạn tàn bạo...

Mẫu Đơn lệnh chủ khoát tay ngắt lời nói của hắn:

- Hài nhi! Phàm tất cả mọi sự việc cần thận cân lường tình lý, con không nên có tư tưởng đáng sợ này. Nhà thù của mẹ quá nhiều, có khi nào dám không đề phòng họ mà chẳng sử dụng mọi thủ đoạn chẳng? Thái độ mà mẹ biểu hiện tại Hắc Cốc chỉ muốn chứng minh lai lịch và ý đồ của đối phương. Về sau mẹ chứng thực rằng mục đích của đối phương muốn hủy diệt mẹ, nên mẹ mới sử dụng Phích Lịch đạn đối phó y. Đây là điều bất đắc dĩ, trong chốn giang hồ có một nguyên tắc sắt thép, ta không giết người thì bị người giết.

Lý luận này phải mà cũng chẳng phải, Trần Gia Lân không bằng lòng cách giải thích này, thế nhưng hai mẫu tử mới được hòa hợp, hắn không nên hỏi quá trớn, về sau vẫn còn có cơ hội chứng minh. Thế rồi hắn khẽ thở một tiếng, nói:

- Thưa mẹ, mẹ nói rằng sư môn của phụ thân chỉ là nhất mạch độc truyền, có phải không?

Mẫu Đơn lệnh chủ gật đầu nói:

- Đúng thế!

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Vậy thì... con không hiểu rồi...

- Có điều chi mà con không hiểu?

- Quái nhân Hắc Cốc cũng sử dụng thanh kiếm cùn, hơn nữa biết cả tuyệt chiêu Vạn Phương Cũng Phục và tinh thông hơn phụ thân nhiều. Vì hài nhi từng đụng với lão, tuyệt nhiên không phải đối thủ của lão, điều này lại giải thích thế nào đây.

Mẫu Đơn lệnh chủ thay đổi liên tục, bà ta cúi đầu suy nghĩ giây lát, nói:

- Có lẽ đối phương là bạn chí thân của cha con khi còn tại thế, học lên được cú tuyệt chiêu của y và nghiên cứu cải luyện. Còn thanh kiếm cùn thì cố bày ra nghi trận như vậy, một mặt che mắt mọi người, mặt khác có lẽ đối phương có ý đồ gì cũng nên...

- Có thể do đời sư tổ làm bại lộ ra ngoài chăng?

Mẫu Đơn lệnh chủ lắc đầu nói:

- Không, chiêu Vạn Phương Cũng Phục do chính cha con sáng chế ra, chứ không phải do đời trước truyền lại.

- A, vậy thì... không thể tưởng tượng rồi.

- Quái nhân chết rồi, muốn đối chúng cũng chẳng còn có cách nào đối chúng cả!

- Có thật quái nhân đã chết hay chưa vẫn còn là một nghi vấn, vì không thấy xác chết?

- Oai lực của Phích Lịch đạn vô cùng mãnh liệt có thể phá hủy tất cả mọi vật trong phạm vi mười trượng. Cốc khẩu bị đá núi lấp kín làm thế nào tìm được thi hài nữa...

Bà ta nói đến đây, hai mắt bỗng sáng ngời, âm thanh trở nên xúc động nói:

- Phải rồi, hài nhi, còn gã Ngư Lang giả hiệu đã giả mạo con, y là ai thế?

Trần Gia Lân run bắn người, lên nói:

- Y tự xưng là Thất Tâm Nhân, còn một người tử tử nữa, võ công kinh hồn hết sức, hành động quỷ quyệt thần bí, hài nhi chưa từng trông thấy chân diện mục của hai đệ tử y.

Mẫu Đơn lệnh chủ đưa mắt chăm chăm nhìn Trần Gia Lân một cái, hình như bà ta hoài nghi lời nói của hắn, ngập ngừng nói:

- Các con không phải một phe đó sao?

Trần Gia Lân lắc đầu thừa rằng:

- Không phải!

- Y cũng sử dụng thanh kiếm cùn và biết cả tuyệt chiêu ư?

- Đúng thế!

Sắc mặt của Mẫu Đơn lệnh chủ lại thay đổi lần nữa, hai mắt chớp nháy lia lịa, một hồi thuật lâu bà ta trầm giọng nói:

- Nói như vậy, hai tử đệ Thất Tâm Nhân ắt là truyền nhân của Hắc cốc quái nhân, mục đích là đối phó mẹ, lưu lại mối họa hại này quả thật đáng sợ hết sức. Hài nhi, con có thể tìm ra hai tử đệ y không?

Trần Gia Luân động lòng, nói:

- Điều này... phải chờ cơ hội.

Mẫu Đơn lệnh chủ trầm giọng nói:

- Hài nhi! Con hãy hứa với mẹ việc này, diệt trừ hai tử đệ y, con cứ tạm thời bảo trì thân phận bây giờ...

Trần Gia Luân suy nghĩ giây lát, lấy hết cam đảm nói:

- Thưa mẹ, thù sát liên miên biết bao giờ mới dứt, hài nhi cả gan đề nghị, mong rằng mẹ giải tán Thiên Hương môn, tạ tuyệt giang hồ hài nhi cung phụng mẹ đến hết tuổi già!

Nói xong, đưa mắt nhìn bà chờ đợi phản ứng.

Mẫu Đơn lệnh chủ ngẩn người trong giây lát, sau đó lạnh lùng nói:

- Hài nhi! Mẹ gây dựng cơ nghiệp chẳng dễ!

Trần Gia Luân xúc động nói:

- Thưa mẹ, hành vi của Thiên Hương môn đã gây nên căm phẫn vô lâm, hơn nữa... công án bách nhân chủng năm xưa...

Mẫu Đơn lệnh chủ ngắt lời hần la lớn tiếng nói:

- Chớ nói chi nữa, chính mẹ muốn làm cho thù nhân trông thấy, và chống đối với họ tới cùng.

Hai mắt Trần Gia Luân đỏ hoe, hốt hải nói:

- Mẹ giết người cũng đã quá nhiều rồi, mẹ không nghĩ hậu quả chẳng?

Mẫu Đơn lệnh chủ căm phẫn nói:

- Người cứ việc bắt tay với bọn Thiên Ngoại Tam Ông đi, ta không cần đứa con như người đâu.

Nước mắt chảy ròng ròng xuống, lòng hần đau như cắt, khuyên bà ta mà bà ta chẳng tỉnh ngộ biết làm sao đây?

Thiên hạ làm gì có chuyện mẫu tử tương kiến với nhau bằng đao kiếm, đó là nghịch luân.

Mẫu Đơn lệnh chủ lại thở dài một tiếng, nói giọng ôn tồn:

- Hài nhi, chớ buồn nào, mẹ nói nặng lời với con. Quả thật con nói phải, thế nhưng bảo mẹ nhất thời giải tán môn phái chẳng phải là chuyện dễ. Hơn nữa, cho dù hai mẫu tử ta khỏi giang hồ, thù hận cũng chưa chịu buông tha chúng ta đâu. Nay hài nhi, mẹ sẽ suy nghĩ lời khuyên của con, điều đó để từ từ hãy tính. Bây giờ có một việc con không được cố ý trái lệnh mẹ...

Trần Gia Lân nhủ thầm: "Trông tình hình khẩu khí mẹ dịu bớt nhiều, nhưng nhất thời bảo bà ta giải tán môn phái, tạ tuyệt giang hồ quả thực không phải là chuyện dễ, đành phải tùy cơ khuyên can, để bà ta từ từ cải tiến tâm ý, nếu quá gấp ắt phải hỏng việc, đồng thời sẽ gây mất hòa khí tình mẫu tử".

Hắn nghĩ đến đây, ngẩng gương mặt ngập lệ lên nói:

- Thưa mẹ việc gì thế?

Mẫu Đơn lệnh chủ giờ tay xoa lên hai mi hắn, nói:

- Hài nhi, con và Đào Ngọc Phân đã lạy hoa đường, đồng thời con cũng hiểu đây là mệnh lệnh của cha mẹ, hơn nữa nàng là cô em vợ của con. Luận về tài sắc nàng chẳng có điểm nào không xứng đáng với con, cho nên con quyết phải nghe lời mẹ, đến biệt trang tìm nàng!

Trần Gia Lân nghe nói thế thì bất giác ngẩn người trong giây lát, hắn chẳng có lý do gì không đồng ý với sự kiện này, do dự trong giây lát, sau đó nói giọng cương quyết:

- Vâng! Hài nhi xin tuân lệnh mẹ!

Mẫu Đơn lệnh chủ cười thật tươi nói:

- Thế mới là con ngoan của mẹ chứ!

Hai danh tự mẹ và con đối với bản thân hắn vốn thì xa lạ vô cùng. Từ lúc có ký ức hắn chưa từng gọi ai như thế bao giờ, cũng chưa được người nào gọi lại hắn, bây giờ hắn được rồi, mặc dù nghe trong tai chưa thấy quen, thế nhưng người ngoài không thể lãnh hội phần cảm thọ này.

Mẫu Đơn lệnh chủ lại nói tiếp:

- Hài nhi, hãy nhớ cho kỹ, bề ngoài hai mẫu tử ta tốt hơn hết vẫn duy trì nguyên trạng, quan hệ của chúng ta không được tiết lộ ra giang hồ.

Trần Gia Lân không làm gì hơn đành thừa rằng:

- Vâng!

Mẫu Đơn lệnh chủ từ từ ngồi dậy, nói:

- Hài nhi! Hai chúng ta tạm thời chia tay, sau khi con ra núi hãy lập tức đến Hoa Nguyệt Biệt Trang...

Trần Gia Lân cũng theo sau đứng dậy, khẽ gật đầu nói:

- Vâng!

Mẫu Đơn lệnh chủ vỗ nhẹ lên vai hấn, sau đó đeo khăn bịt mặt vào, phi thân chạy như gió.

Mẫu tử cách biệt từ bé, thế mà lại hội ngộ vội vã như thế sau đó chia tay ngay. Trần Gia Lân có cảm giác như nằm chiêm bao, trong niềm vui sướng có chút buồn bã.

Hấn ngơ ngẩn đứng tạ chỗ dựa mắt nhìn sao đêm.

Hấn mang những lời nói của mẫu thân ra, từ đầu đến cuối hồi tưởng kỹ lần nữa, trực giác cho hấn thấy rằng mẫu thân còn giấu giếm hấn nhiều điều.

Có thật bà ta chịu lui khỏi giang hồ không?

Nếu như lão nhân gia người không chịu thì sao?

Từ rày về sau mình sẽ đứng ở lập trường thế nào đây?

Có thật Hắc cốc quái nhân đã chết rồi chăng?

Hai tử đệ Thất Tâm Nhân là mối đe dọa đáng sợ nhất, có thật mình sẽ tuân lệnh mẫu thân đối phó hai tử đệ y không?

Còn mình sẽ cư xử với Thiên Ngoại Tam Ông, Thảo Đầu Lang Trung và hai thầy trò mình đệ Ngô Hoảng Văn ra thế nào nữa đây?

Cuối cùng hấn nghĩ tới Võ Lâm Tiền Cơ Đào Ngọc Phân, không thể trái lệnh mẹ được, xem như hôn định này đã thành định cục, thế nhưng phen này đến tìm nàng có chút ngượng ngùng khó ănnói mà thôi.

Thế như sau khi kết hợp với nàng, dẫn con cùng mẹ ẩn tích giang hồ, cũng là một việc tốt vậy, chỉ có điều chỉ ngại mẫu thân không bằng lòng tạ tuyệt với giang hồ thế thôi.

Hắn suy nghĩ một hồi lâu, sau đó phi thân chạy ra núi.

Hắn chạy hơn một dặm đường, bỗng thấy dưới gốc cây sát đường núi có một đồng đồ đen lù lù, bất giác động lòng dừng bước lại. Hắn định chạy sang bên đó xem cho biết, thành linh có một bóng người lao vào hướng hắn, vung kiếm chém lia lịa.

Trần Gia Lân giật mình lách sang một bên, trở mắt nhìn tới trước, thì ra người vừa xuất thủ chính là minh đệ Ngô Hoàng Văn, hắn ngạc nhiên la lớn tiếng nói:

- Tam đệ, là ta đây, sao ngươi...

- Ta vẫn biết là ngươi!

Nói xong, Ngô Hoàng Văn gầm hét một tiếng lại vung kiếm tấn công tiếp.

Trần Gia Lân lại lượn mình tránh sang một bên, hót hả nói:

- Tam đệ! Ngươi bị sao vậy?

Ngô Hoàng Văn nghiêng răng kêu ken két nói:

- Trần Gia Lân! Ta phải giết ngươi!

Dứt lời, y lại tấn công kiếm thứ ba ra tiếp, kiếm thuật của y cũng khá đấy, suýt nữa đã đâm trúng Trần Gia Lân.

- Dừng tay nào!

Trần Gia Lân gầm thét một tiếng, cực chẳng đã phải rút kiếm ra luôn.

Hai mắt Ngô Hoàng Văn đỏ ngầu, gào thét nói:

- Trần Gia Lân! Có lẽ ta không phải địch thủ của ngươi, một là ngươi hạ thủ giết chết ta, bằng không ta ắt phải giết chết ngươi.

Dứt lời, kêu xoẹt một tiếng, y lại quét tới một kiếm nữa, hình như y đang liều mạng thì phải.

Kêu keng một tiếng!

Trần Gia Lân vung kiếm đánh bật trường kiếm của y ra, nói:

- Tam đệ! Hãy nói chuyện cho rõ ràng cái đã...

Ngô Hoàng Văn thở hồng hộc nói:

- Ta không nói, trong bụng ngươi cũng am hiểu cả!

Dứt lời, y chuẩn bị xuất thủ tiếp.

Trần Gia Lân ý thức rằng sự việc ắt phải có nguyên nhân, bằng không Ngô Hoằng Văn chẳng tỏ ra phần nộ đến thế đâu, thế rồi hấn hấp tấp nói:

- Tam đệ! Người điên rồi chẳng? Hãy nói lý do xem nào, nếu ta đáng tội chết ta quyết không hoàn thủ đầu.

Ngô Hoằng Văn trợn to hai mắt, nói giọng run run:

- Trần Gia Lân, người nhìn nhận mẹ ruột liền đánh mất lương tâm, xem như Ngô Hoằng Văn ta mù cả hai mắt nên mới kết giao với người!

Trần Gia Lân nghe nói thế, bất giác nổi giận ùng ùng nói:

- Cốt nhục thiên luân, chẳng lẽ người bảo ta không nên nhìn nhận mẹ ruột sao?

Ngô Hoằng Văn nghiêng răng nói:

- Nền nhìn nhận, ai bảo người không nên nhìn nhận đâu, từ rày về sau người có thể lấy thân phận thiếu môn chủ tự do lộng hành được rồi!

Trần Gia Lân căm phẫn nói:

- Người nói thế có nghĩa là sao?

Ngô Hoằng Văn dùng kiếm chỉ vào mặt Trần Gia Lân nói:

- Người biết sư phụ ta đã được giải cấm chế...

- Trần Gia Lân! Nếu ta biết người là một tiểu nhân gian trá, thì ta không nói bí mật này cho người hay đâu.

Trần Gia Lân thoát nghe nói thế biết rằng bên trong có uẩn khúc gì rồi, hấn có đề nên cơn lửa giận nói:

- Hãy nói rõ ràng xem nào, việc gì đã xảy ra thế?

Ngô Hoằng Văn căm phẫn nói:

- Tại sao người lại sử dụng thủ đoạn tàn bạo đến thế để hủy diệt lão nhân gia người?

Trần Gia Lân nghe nói thế, bất giác run bắn người lên, lui ra phía một bước nói giọng hốt hải:

- Đông Phương lão tiền bối bị sao vậy?

Ngô Hoằng Văn giận dữ nói:

- Chớ giả đồ làm gì nữa, giết người chỉ bất quá là đầu chấm đất mà thôi. Người giết chết gia sư sau đó lại chặt đứt tứ chi...

Trần Gia Luân giật này người lên, tròn xoe hai mắt, hốt hải nói:

- Lệnh sư... thọ nạn rồi sao?

- Người không dám thừa nhận là hung thủ ư?

- Tam đệ! Bí mật lệnh sư đã bại lộ, gia mẫu đã hạ Tối Thượng Kim Lệnh định xử tội phản môn...

Ngô Hoảng Văn cướp lời nói:

- Cho nên người mới lập được đại công này?

- Đệ hãy nghe ta nói hết đã. Lệnh sư bị bọn Bất Bại Ông bao vây, chính ta bắt kể mọi nguy hiểm cứu lão thoát nạn. Lão rời khỏi hiện trường trước ta khoảng nửa giờ, chẳng lẽ...

Ngô Hoảng Văn nghiêng răng nói:

- Đây Trần Gia Luân, người chớ biện luận nữa, kiếm cùn giết người, có vết thương làm chứng, không thể nào sai lầm được hết.

Trần Gia Luân run bắn người lên, nói:

- Người lão ở đâu, hãy dẫn ta đến đó xem nào?

Ngô Hoảng Văn lạnh lùng đằng hắng một tiếng nói:

- Còn xem gì nữa, người chớ hồng đầu khẩu. Nói cho người hay, mặc dù chốn thiên hạ này tuy rộng lớn bao la, nhưng không còn chỗ cho người dung thân đâu, Ngô Hoảng Văn ta không có khả năng giết người, nhưng gươm chính nghĩa còn nhiều lắm...

Trần Gia Luân biết rằng bấy giờ trong lòng y tràn đầy những nỗi bi phần, đương nhiên lời nói phải hần học, hần thở dài một tiếng nói:

- Tam đệ! Người bình tĩnh một chút xem nào, người thử suy nghĩ kỹ có khi nào ta lại chịu làm những việc như thế, chúng ta hãy nghiên cứu cái đã, sau đó tái xét hung thủ.

Ngô Hoảng Văn ngăn người ra trong giây lát, dùng thanh kiếm chỉ ra phía trước, nói:

- Ở dưới gốc cây đằng trước kia!

Trần Gia Luân lập tức lượn mình chạy sang bên đó, phóng mắt ra nhìn, tức thì ớn lạnh tóc gáy, chỉ thấy thi hài của Huyết Thần Đông Phương Vũ nằm trong vũng máu. Quả nhiên

tứ chi bị chặt đứt lìa ra, dạng chết rùng rợn hết sức, quả thật người hạ thủ này tàn nhẫn vô cùng.

Hắn cuối cùng xem xét vết thương, đúng như Ngô Hoằng Văn vừa nói, vết thương bất chính.

Ngô Hoằng Văn cầm kiếm đi tới, lạnh lùng nói:

- Người nói sao bây giờ?

Trần Gia Lân xúc động nói:

- Đúng thế, hủy dưới thanh kiếm cùn đầu không sai, hung thủ này là ai vậy?

Ngô Hoằng Văn lạnh lùng nói:

- Còn ai nữa? Công lực của gia sư chẳng tầm thường, ngoại trừ Ngự Lang người, ngoài ra không còn ai có khả năng hủy được lão nhân gia người dễ dàng như vậy...

Trần Gia Lân cười cay đắng một tiếng nói:

- Tam đệ! Không phải ta!

Ngô Hoằng Văn lạnh lùng nói:

- Người nói rằng người cứu thoát lão khỏi vòng vây, vậy thì giết lão dễ dàng quá thế, vì lão không hề đề phòng chút nào, chốn thiên hạ này không có bao nhiêu người sử dụng kiếm cùn ư? Bây giờ không cần nói gì nữa, ta đâu không lại người, nhưng ta cũng chẳng muốn sống sót để ra khỏi núi, cứ việc ra tay nào!

Dứt lời, y xuất kiếm chuẩn bị xuất thủ.

- o O o -